

РЕШЕНИЕ

№ 9536

гр. София, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20221110110961 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК от Н. ХР. Д. срещу „Ф.И.А.“ ЕООД за признаване за установено по отношение на „Ф.И.А.“ ЕООД, че Н. ХР. Д. не дължи принудително изпълнение на сумата 3769,79 евро – главница по изпълнителен лист от 08.10.2009 г., издаден по ч. гр. дело №11814/2009 г. по описа на РС – Пловдив. Ищецът твърди, че в полза на „Л.Ф.“ ЕАД, чийто частен правоприменик е ответното дружество, е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №3132/2017 г. по описа на ЧСИ С.П.в, с рег. №№ на КЧСИ. Пояснява, че първоначално е водено изп. дело № 1566/2009 г. по описа на ЧСИ Р.М., което прекратено на 26.09.2017 г. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок по чл. 531, ал.1 ТЗ преди образуване на второто изп.дело, поради което правото на принудително изпълнение е погасено. При евентуалност поддържа, че действията по изпълнение, предприети по изп.дело №3132/2017 г. не са надлежни и не са породили правни последици с довод, че длъжникът не е уведомен за извършената цесия преди подаване на молбата за образуване на изп. дело, поради което съдебния изпълнител е следвало да откаже водене на изпълнението. Освен това, длъжникът е уведомен редовно за цесията едва на 05.02.2020 г., до който момент извършените изпълнителни действия спрямо него не прекъсват давностния срок, и уведомленията за цесия не касаят парично вземане по запис на заповед, удостоверено в изпълнителния лист.

Ответникът, получил препис от искова молба с приложения на 04.11.2021г., в законоустановения срок е подал отговор на искова молба и оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Счита, че срокът по чл. 531 от ТЗ е неприложим, тъй като изпълнителният лист е издаден въз основа на съдебно изпълнително основание- заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое

убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (в този смисъл решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение

по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещь или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Прекъсването и спирането на погасителната давност срещу един солидарен длъжник няма действие спрямо останалите съдължници, на осн. чл. 125, ал.1 от ЗЗД.

Не се спори, а и от писмените доказателства се изяснява, че по Заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК №6614/05.10.2009г., издадена въз основа на документ запис на заповед по ч.гр. дело № 11814/2009 г., РС – Пловдив, е издаден изпълнителен лист на 08.10.2009 г., съгласно който ищецът Н. ХР. Д. е осъден да заплати (солидарно с „Б.С.“ ООД и В.Х. Д.) на „П.Л.Б.“ ЕАД сумата 15859,30 евро за главница, представляваща парично задължение по запис на заповед, издаден на 15.11.2007 г., ведно със законна лихва от 02.10.2009 г. до изплащане на вземането, и сумата 620,37 лв. за съдебни разноски.

От изп. дело № 1566/2009 г. на ЧСИ с рег. № № на КЧСИ се установява, че „П.Л.Б.“ ЕАД е подало на 26.10.2009 г. молба, по която е образувано срещу Н. ХР. Д. и другите солидарни длъжници изп. дело №1566/2009 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ с предмет принудително изпълнение на сумите по изпълнителния лист. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ- да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение. По реда на чл. 418, ал. 5 от ГПК съдебния изпълнител връчва на ищеца заповедта за изпълнение на 16.11.2009 г. (заповедта за изпълнение се връчва веднъж независимо броя на изп. дела и покани за доброволно изпълнение ще получи длъжника). В срока по чл. 414 от ГПК не се твърди и не се доказва ищецът като длъжник да е възразил срещу дължимостта на сумите, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 01.12.2009 г. по отношение на ищеца. Предвид това срокът по чл. 117, ал.2 от ЗЗД изтича на 01.12.2014 г., а доводите на ищеца за приложението на чл. 531 от ТЗ са неотнормисими, тъй като касаят конститутивно възражение за възникване, респ. погасяване на спорното материално право, което е преклудирано с влизане в сила на заповедта за изпълнение (вж. Решение № 362 от 13.04.2021 г. по в. гр. д. № 2756/2020 г. на АС-София). На следващо място, трябва да се съобрази, че е относимо за приложимото право към 2009 г. даденото тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г. – образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече. В случай, че изп. производство е прекратено на осн. чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК погасителната давност започва да тече от датата на прекратяване на изп. дело, тъй като до този момент е спряна (вж. Решение №252/17.02.2020г. по гр.д. № 1609/2019г. по описа на ВКС, III г.о.). Разясненията по приложението на закона, дадени с ТР №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК са приложими след 26.06.2015 г. и по отношение на висящите изпълнителни производства, каквото не е изп. дело № 1566/2009 г. към тази дата по изложените по-долу съображения.

От изп. дело № 1566/2009 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ се установява, че със запорно съобщение (л.90 от изп.дело) е наложен запор върху банкови сметки на Н.Д., връчено на 12.08.2010 г. на третото задължено лице- банкова институция, което действие по изпълнение прекъсва срока по чл. 433, ал.1,т.8 от ГПК.

В хода на изпълнителното производство е представено извънсъдебно споразумение от 23.09.2010 г., сключено между вискателя и длъжника Н.Д., от чието предметно съдържание се установява, че Н.Д. като поръчител по договор за финансов лизинг № 2319/2007 г. и длъжник по изпълнителен лист 08.10.2009 г. по ч.гр. дело №11814/2009 г. по описа на РС-Пловдив и предмет на принудително изпълнение по изп. дело № 1566/2009 г. се задължава при условията на погасителни вноски да заплати дълга, а вискателя да заяви вдигане на заповор върху банкова сметка, посочена в споразумението.

С молба от 13.12.2010 г. (л. 128 от изп.дело № 1566/2009) вискателят е поискал налагане на заповор върху вземания на длъжника поради неспазване на споразумението. Наложено е заповор върху банкови сметки на ищеца на 16.12.2010 г., когато е получено съобщението от третото задължено лице.

Констатира се, че вискателят е подал молба на 20.07.2012 г. (л.144 от изп.дело), според която е поискал „да бъде извършено цялостно проучване на имущественото състояние на длъжниците“, сред които посочен изрично Н.Д., а след това да бъде запознат с резултатите. Не е посочил изпълнителни способи. В тази връзка съдът не споделя доводът на ответното дружество, че с тази молба е поискано валидно изпълнително действие и прекъснат срок по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК. Това е така, тъй като хипотезата на посочената процесуална норма изисква вискателят да заяви предприемане на изпълнителни действия. Извършването на справки относно установяване и проучване на имущественото състояние на длъжника, включително подаването на молба за това не поддържа висиящността на изпълнителното производство и не поражда изгодните за вискателя правни последици (вж. Решение № 1858 от 23.03.2018 г. по в. гр. д. № 465/2018 г. на Софийски градски съд, Решение № 26 от 24.03.2021 г. по в. гр. д. № 191/2021 г. на ОС – Плевен). Това дава основание на съда да приеме, че последно извършеното действие по изпълнението е от 16.12.2010 г., а след тази дата не са извършени изпълнителни действия повече от две години. Ето защо изпълнителното производство се счита за прекратено по силата на закона на 16.12.2012 г., на осн. чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. След прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нова петгодишна давност, чийто срок изтича на 16.12.2017 г. Преди тази дата на 12.10.2016 г. е подадена молба от вискателя за прилагане на изпълнителен способ – опис на движими вещи на длъжника. Тази молба прекъсва давностния срок. За това следва да се съобразят разясненията по приложението на закона, дадени с Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, че настъпилата перемпция е без правно значение за института на погасителната давност.

Безспорно, след прекратяване на изпълнителното дело започва да тече нов давностен срок за удостоверените в изпълнителния лист парични вземания, но този срок е прекъснат с молбата от 12.10.2016 г., с която се заявява продължаване на принудителното изпълнение. С решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО се приема, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато вискателят е посочил нов изпълнителен способ. Изпълнителният лист задължава съдебният изпълнител да предприеме конкретните изпълнителни действия по този способ, а задължението му не отпада само защото по искането не е образувано ново изпълнително дело. Ето защо прекъснатата на 12.10.2016 г. новата петгодишна давност изтича на 12.10.2021 г. Не се спори, а от писмените доказателства се установява, че преди 12.10.2021 г. са предприети редица действия по изпълнение, включително като е образувано на 25.10.2017 г. ново изпълнително дело № 3132/2017 г. по описа на ЧСИ с рег. № на КЧСИ по молба, подадена от ответното дружество, което се легитимира пред съдебен изпълнител като частен правопреемник на „Л.Ф.“ ЕАД, на основание договор за цесия от 30.12.2016 г.

Съдът приема, че за валидността на изпълнителните действия срещу длъжника е ирелевантно уведомяването на ищеца за прехвърляне на правото на парично вземане, удостоверено в изпълнителния лист. Съобразно правилото на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, договорът за цесия поражда действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато бъде съобщено за прехвърлянето на паричните вземания. Целта на уведомяването е длъжникът да

узнае на кого следва да престира по договора, респ. кой може да претендира от него изпълнение-доброволно или принудително, и по този начин охранят интересите страните. Съобщаването е едностранен и неформален акт /писмената форма е за доказване/, който изхожда от цесионера или от цедента, в случай, че последният е упълномощен от цесионера. Фактът на уведомяване и на узнаване за извършената цесия от ищеца е установен непротиворечиво. В тази насока е признанието му, преценено по реда на чл. 175 от ГПК, обективизирано в искова молба и съобразно книжката по изп. дело № 3132/2017 г. на ЧСИ С.П.в. Моментът на уведомяване на длъжника е неотносим, защото оповестяването на цесията има констативно действие, а не конститутивно за възникване на правните последици от договора по чл. 99 от ЗЗД. Освен това, уведомяването на длъжника не рефлектира върху дължимостта на вземането и не заличава изпълняемостта, което продължава да съществува и да е обект на принудително изпълнение. Вземането съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му (вж. Решение № 209/28.11.2018 г. по т.д. № 2530/2017 г. на ВКС, I т.о.). Съдът приема за неоснователно съображението на ищеца, че ответното дружество не се легитимира като взыскател, съответно липсва надлежност на извършени изпълнителни действия, тъй като предмет на изпълнение е вземане по запис на заповед, съответно по издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № 11814/2009г. на РС-Пловдив, а уведомлението за цесия се отнася за права по договор за финансов лизинг. Съдът счита, че за възникване на правото на принудителното изпълнение е без правно значение основанието, от което произтича паричното вземане, удостоверено в изпълнителния лист–договор или запис на заповед, тъй като правото на принудителното изпълнение произтича от изпълнителния лист и принадлежи на лицето, в чиято полза са пресъдени сумите. Този, който твърди, че е кредитор по изпълнителния лист трябва да докаже това качество, включително настъпило частно правоприемство, съгласно чл. 429, ал.1 от ГПК. На следващо място, уведомлението, което е съответно на предмета на договора за цесия, касае прехвърляне на правото на парично вземане по договор за финансов лизинг, ведно с всички привилегии, налични обезпечения и другите му принадлежности, вкл. лихви и разноси по съдебни и изпълнителни производства. Съдът отчита от една страна, че длъжникът при сключване на извънсъдебното споразумение от 23.09.2010 г., представено по изп. дело № 1566/2009 г. на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ, писмено е признал, че сумите по процесния изпълнителен лист касаят парични задължения по каузалното правоотношение договор за финансов лизинг, а от друга при тълкуване на договора за цесия по правилото на чл. 20 от ЗЗД – предметът на този договор не се изчерпва с прехвърляне на вземания по договора за финансов лизинг, а всички възникнали по повод това съглашение права на цедента, вкл. по изпълнителни производства, което съдържа и правото на принудително изпълнение, ако е възникнало, както е в настоящия случай.

Към датата на предявения иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК не е изтекъл приложимия давностен срок за паричните вземания по изпълнителния лист предвид, че по изп. дело № 3132/2017 г. по описа на ЧСИ с рег. №№ на КЧСИ, срокът по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и по чл. 117, ал.2 от ЗЗД е прекъсван по отношение на ищеца с действия по изпълнението на 25.10.2017 г., с подаване на молбата за образуване на изп.дело; на 28.11.2017 г. с получаване на заповедно съобщение от трето задължено лице за налагане на заповед; на 28.11.2019 г. с молба на взыскателя, с която е заявен конкретен изпълнителен способ. Ето защо исквата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответника деловодни разноси за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в минималния размер по чл. 25 НЗПП – сумата 100 лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. ХР. Д., с ЕГН: *****, с адрес: (адрес), срещу „Ф.И.А.“ ЕООД, с ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: (адрес), иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Н. ХР. Д., с ЕГН: *****, не дължи принудително изпълнение на „Ф.И.А.“ ЕООД, с ЕИК: ....., на сумата 3769,79 евро – главница по изпълнителен лист от 08.10.2009 г., издаден по ч. гр. дело № 11814/2009 г. по описа на РС – Пловдив.

ОСЪЖДА Н. ХР. Д., с ЕГН: *****, с адрес: (адрес), да заплати на „Ф.И.А.“ ЕООД, с ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: (адрес), на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, сумата 100,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____